

Daugiausia karšių mūsų meškeriotojai sugauna dugninėmis meškerėmis. Tai pats paprasčiausias, didelio išmanymo nereikalaujantis gaudymas. Net tas, kas tik retkarčiais išeina pameškerioti, dažniausiai pasirenka dugninę.

Paprasčiausia dugninė - kelios dešimtys metrų valo, kabliukas, švino gabalas ir kuolelis krante. Užkabinai ant kabliuko porą slie-kučių, kelis kartus apsuikai svarelį aplink galvą ir bumbtelėjai upėn. Dabar galima užsirūkyti ar taurelę išlenkti - masalą suradęs karšis praris ir užkibs, beliks tik išvilkti į krantą ir vėl užmesti. Ir taip visą dieną. Kai karšiai itin išalkę ir godžiai griebia masalą, net tokia dugnine galima sugauti keliolika karšių. Bet tai jokių emocijų neteikiantis gaudymas, labiau panašus į "laiko užmušinėjimą". Tačiau kai karšiai itin išrankūs, tik atsitiktinis paklius ant tokios dugninės. Antra vertus, karšiai - ne vėgėlės ar pūgžliai, ryjantys masalą iki antro galo. Karšis - atsafgi žuvis. Pajutęs kabliuką, jis greitai išspjauna, net nesuvirpinęs valo. Net pasismeigęs ant kabliuko jis labai greitai išsivaduoja vos kelis kartus pasimuistęs. Mat už lūpų esanti dumplių plėvelė labai plona, ir kabliukas ją greitai perpjauna.

Karšinė dugninė turi būti labai jautri, tik tada meškeriotojas patirs visus karšių gaudymo malonumus. Ilgą laiką mūsų meškeriotojai, ypač Nemune, Kauno mariose bei kai kuriuose ežeruose, gaudė sunkiomis dugninėmis, pasidarytomis iš rusiškų spiningų su didelėmis inercinėmis ritėmis. Valas - 0,40-0,60 mm, valgomajame šaukšte išlietas svarelis, du šiek tiek plonesni pavadėliai su kabliukais pagal masalo dydį. Tokiomis dugninėmis, šiek tiek patobulintomis, ir dabar dar daugelis gaudo. Vieni svarelius riša pagrindinio valo gale, o pavadėlius, dažniausiai du, aukščiau jų. Kiti daro slankiojančius svarelius, o pavadėlius riša pagrindinio valo gale. Užmetą dugninę, spininga, stato į stovą ar atremia į įbestą šakutę taip, kad gerai matytųsi spiningo viršūnėlė. Masalą sugriebęs karšis ima timpčioti valą, virpinti viršūnėlę. Pastaruoju metu tokios dugninės daromos su sunkiomis šėryklėlėmis. Daugelis karšininkų, ypač gaudančių naktimis, prie spiningo viršūnės prikabina skambaliuką ar balto putplasčio rutuliuką.

Pastaruoju metu vis daugiau karšininkų savo senąsias "gitaras" (taip juokaudami vadina spiningus su didelėmis inercinėmis ritėmis) keičia lankstesniais meškerykočiais su neinercinėmis ritėmis. Dugninė savaime pasidaro jautresnė, lengvesnė, nes naudojamas

plonesnis valas, mažesni svareliai. Paprastą gana jautrią dugninę galima pasidaryti iš palaidynės, nuėmus plūdę bei uždėjus sunkesnę slankiojantį svarelį, parinktą pagal meškerykočio metamąją galią, nurodytą jo charakteristikoje. Uždėjus sunkesnę nei leistinas, galima sulaužyti meškerykotį. Parinkus tinkamą svarelį pagal gaudymo sąlygas (žūklavietės atstumą, srovę ir kt.), ir su tokia meškere galima sėkmingai žūklauti. Kad būtų patogiau, meškerė dedama ant atramėlių, o liauna viršūnėlė linkčiojimais reaguos į žuvies prisilietimus. Tokia dugnine ne kartą sėkmingai gaudžiau karšius Nemune ir Neryje tose vietose, kur plūdine gaudyti nepatogu (toli nuo kranto, stiproka srovė). Dedu ritulio formos svarelius su skersine skylė valui. Aukščiau pavadėlio sujungimo užspaudžiu nedidelį šratelį ir užmaunu plastikinį ar guminį žiedelį - toks amortizatorius apsaugo svarelį nuo susiplojimo dažnai permetant meškerę. Prie pagrindinio valo galo rišu suktuką su segtuku ir prisegu 30-40 cm ilgio pavadėlį su kabliuku. Pastarąjį pasirenku pagal tai, kokį masalą žadu ant jo kabinti. Jei tai vamzdelinis makaronas ar sliškai, renkuosi kabliukus ilgesniu koteliu, jei grūdai, tešla, musių lervos, trūkliai ar baltyminiai kukuliai - imu su trumpesniu koteliu. Trūklius kabinu ant raudonų kabliukų. Segtuku sujungti pavadėlį itin patogiu gaudant vamzdiniais makaronais - jie užmaunami ant nusegto pavadėlio. Beje, tokie makaronai būna tvirtesni, jei vandeniui užvirus nukeliami nuo ugnies, nukošiami, perpilami šaltu vandeniu ir palaikomi paskleisti ant lėkštutės ar popieriaus lapo, kad apdžiūtų paviršius. Ten, kur dugnas su kliuviniais, kabinu svarelį ant atskiro pavadėlio, jo gale rišu suktuką ir per jo ašelę perveriu pagrindinį valą. Tokia dugninė labai jautri, o parinkus tinkamus svarelius galima gaudyti kaip su palaidyne - leisti masalą palengva pasroviui prilaikant. Tokiam gaudymui labiau tinka ilgesnis (4,5-5 m) meškerykotis - jis bus jautresnis, nes laikant stačiau mažiau valo bus po vandeniu, taigi lengviau kontroliuoti srovės ridenamą masalą, pastebėti ar pajusti kibimą. Be to, su ilgesniu meškerykočiu daug lengviau kovoti užkibus didesniame karšiui. Kol nebuvo neinerinių ričių, tokiai dugninei dėjau nedidelę inercinę ritelę. Prieš užmesdamas, nuo jos nutraukdavau reikalingą valo kiekį ir, laikydamas jį rankoje žiedais sudėtą, užmesdavau meškerę. Svareliui nukritus, laisvą valą suvyniodavau, įtempdavau ir laukdavau kibimo.

Tokia karšinė dugninė tinka dieninei ir naktinei karšių žūklei. Jei naktį meškerė nelaikoma rankoje, tarp pirmojo ir antrojo žiedelio kabinamas varpelis ar kitoks signalizatorius, o meškerė padedama ant dviejų atramėlių lygiagrečiai su vandens paviršiumi. Tinka ji ir gaudyti iš valtys. Ten, kur karšiai upėse laikosi sietuvos ir srovės sąlyčio zonoje, galima juos gaudyti pusdugnine - dugnine su plūde. Plūdė gali būti visai maža, nes ji nelaiko svarelių, o tik praneša apie žuvies kibimą. Visa meškerė montuojama taip pat kaip dugninė, tik pirmiausia uždedama plūdė ir užfiksuojama metru aukščiau nei žūklavietės gylis. Meškerė užmetama taip, kad masalas ant dugno nukristų srovėje, o plūdė - sietuvoje. Laisvas valas įtempiamas ir laukiama kibimo, apie jį praneša ant vandens paviršiaus gulinti plūdė. Gaudant trumpu meškerykočiu didesniame gylyje reikia slankiojančios plūdės.

Prie stačių krantų tokia pusdugnine galima gaudyti ir kitaip. Meškerė užmetama, valas įtempiamas taip, kad plūdė kabotų per pusmetrį virš vandens, o meškerykotis padedamas ant atramėlių. Jei toje vietoje srovė gana stipri, masalas užmetamas aukščiau jaukinvietės, ir jam atriedėjus prie jos, valas įtempiamas. Kabanti plūdė truputį įlenkia valą virš vandens, tad karšiui timpltelėjus, plūdė pašoka -pats laikas pakirsti.

Galima ir kitaip ieškoti karšių, ypač mažai žinomoje žūklavietėje. Dugninė užmetama daug toliau, nei guli jaukas, ir truputį ten palaikoma. Po to meškerykočio kilstelėjimu masalas patraukiamas dugnu prie savęs ir vėl palaikomas ant dugno. Keliolika kartų taip pravedus masalą, galima užtikti vietą, kur laikosi karšiai, ir ten jaukinti. Šis gaudymas tinka ir upėse, ir

stovinčiame vandenyje. Palengva dugnu slenkantis masalas dažnai sugundo net apatišką karšį. Pastaruoju metu vis daugiau dugnininkų, nesvarbu, kokiomis dugninėmis gaudytų, pririša šėryklėles su jauku. Gaudant stipresnėje srovėje rišamos šėryklėles su svareliais, o ramiaame vandenyje pakanka jų pačių svorio. Šėryklėlių modelių tiek daug, jog neįmanoma visų aprašyti. Jos parenkamos pagal gaudymo sąlygas. Gaudant karšius gilumoje ar stiprioje srovėje, naudojamos uždarnos arba atviros netinklinės šėryklėles, nes iš jų, nukritusių ant dugno, ima byrėti kapoti sliekai, trūkiai, musių lėliukės, lervos, o iš tinklinių - atsitrenkęs į vandens paviršius ir nešamas srovės jaukas gali nusėsti ant dugno visai ne ten, kur nukris kabliukas su masalu. Tinklinės labiau tinka negiliuose stovinčiuose vandenyse, primaišius į augalinį jauką musės lervų, trūklių, kapotų sliekų ir kitų priedų.

Kad ir koks konservatyvus būtų meškerojimas, bet vis tobulinami jau gerai žinomi būdai, siekiant savo gudrybėmis pranokti ne visada suvokiamo elgesio priešininką - žuvį. Ypač nepastovaus "būdo" yra karšiai: vieną dieną griebia kas pakliūva, kitą dieną net skersomis į tą masalą nežiūri. Tad meškerotojui tenka nuolat sukti galvą, kaip jį suvilioti - tai ir yra visas meškerojimo žavesys. Taigi, kas naujo dugnininkų gyvenime?

Daugiausia dėmesio dabar jie yra sutelkę į kibimo signalizatorių, dažnai sargeliais vadinamų, tobulinimą. Visokias "pakabukas" - varpeliai, rutuliukai, popieriaus skiautės ar parafino žvakės - netenkino, nes po kiekvieno užmetimo tekdavo juos taisyti, tvirtinti, kabinti. Be to, kai kurie jų trukdė kovoti su žuvimi, užmesti meškere.

Naujas signalizatorių "stilius", kaip ir daugelis naujovių, atsirado Anglijoje. Apie vieną jų - kabančią viršūnėlę - netgi savotiška legenda pasakojama. Vienas anglas per savo nerangumą užmynė ant meškerykočio viršūnėlės ir ją nulaužė. Ir šiaip bandė sudurti, ir anaip, kol galų gale užmovė guminės žarnelės galą ir taip sujungęs viršūnėlę su meškerykočiu gaudė toliau, nors viršūnėlė po užmetimo ir nulinkdavo žemyn. Meškerotojo nuostabai, ji labai gerai signalizavo žuvies prisilietimus. Taip sujungęs nulaužtą viršūnėlę, jis ir kitą dieną sėkmingai meškerojo. O pamatę jo "patobulinimą" ir kiti meškerotojai ėmė tokius signalizatorius daryti. Įvertinę privalumus, meškerotojai pradėjo patys daryti tokias kabančias viršūnėles, vėliau to ėmėsi ir pramonininkai, gamindami meškerykočius tokioms dugninėms su keičiamomis kabančiomis ir linksinčiomis viršūnėlėmis. Taigi laužyti meškerykočių dabar nebūtina. Tai meškerykočiai, panašūs į anglišku palaidynių, dažniausiai trijų dalių sudurtiniai su kamštine rankena, žiedeliais ir keičiamomis kabančiomis viršūnėlėmis. Pagrindinis valas perveriamas per meškerykočio ir viršūnėlės žiedelius, uždedamas slankiojantis svarelis arba šėryklėlė. Meškere, užmetus, valas įtempiamas, o šiek tiek jį atleidus, viršūnėlė nulinksta žemyn kartu su valu. Kai žuvis sugriebia ir traukia valą, ji ima kilti aukštyn ir išsitiesina, o atleidus valą vėl nulinksta. Šis viršūnėlės siūbavimas (angliškai swing) tapo oficialiu tokio gaudymo pavadinimu.

Tačiau ir toks sargelis netenkino išrankių karšininkų, ypač gaudančių stipresnėje srovėje. Anksčiau kai kurie karšių gaudytojai prie savo dugninių meškerykočių ėmė taisyti plonas lanksčias viršūnėles iš plieninės vielos, anglies pluošto, kitokių medžiagų. Tokios viršūnėlės labai jautrios, reaguoja į silpniausią žuvies timptelėjimą ir leidžia laiku pakirsti kimbančią žuvį. Ilgainiui imta galvoti, kaip pasidaryti tokį dugninės meškerykotį, kuris tiktų įvairioms gaudymo sąlygoms, naudojant įvairius svarelius, bet neprarastų savo jautrumo. Šį kartą meškerykotį patobulino ne anglai, o olandai, taip pat mėgstantys gaudyti karšius dugninėmis.

Tai dažniausiai trijų dalių lengvi sudurtiniai meškerykočiai su žiedeliais, kamštine rankena bei rite. Kaip ir ant anglišku palaidynių, yra iki 15 ir daugiau mažo skersmens aukštakojų žiedelių. Jau pats pavadinimas (swing) byloja, kad jo esmė - liauna ir lanksti viršūnėlė. Tai pagrindinis skirtumas nuo kitų dugninių meškerykočių. Tačiau toks meškerykotis tiks tik tam tikroms

žūklavimo sąlygoms, o kiekvienam atvejui pirkti naują meškerykotį - pernelyg didelė prabanga. Tada ir radosi naujas meškerykočių tipas, oficialiai vadinamas winkel-picker. Tai meškerykočiai su keičiamų viršūnėlių komplektu, dažniausiai iš trijų įvairaus lankstumo viršūnėlių. Jos su pagrindiniu meškerykočiu jungiamos sudurtinai. Kadangi tokiais meškerykočiais mėtomi gana dideli svoriai, net 80 gramų ir sunkesni, viršūnėlės ir meškerykočiai daromi iš anglies ir kitokių tvirtų pluoštų ir būna labai lengvi, nuo 90 iki 240 gramų.

Yra ir tokių, kurių keičiamos viršūnėlės su meškerykočiu jungiamos sriegine jungtimi. Jų galinio žiedo įtvare yra vamzdelis su sriegiu, į jį įsukama reikalinga viršūnėlė, kurios gale yra metalinis antgalis su tokiu pat sriegiu. Beje, prie tokio meškerykočio galima prijungti ir kabančią viršūnėlę. Keičiamos viršūnėlės ženklinamos pagal svorį gramais, nuo kurio ji linksta. Taigi, jei ant viršūnėlės užrašyta 15 g, vadinasi, tai labai liauna ir jautri viršūnėlė, tinkama žūklei stovinčiame vandenyje, naudojant labai ploną valą ir lengvą svarelį ar šėryklėlę. Jei ji pažymėta indeksu 105 g, tokia viršūnėlė galima gaudyti toli nuo kranto stiprioje srovėje su sunkiu svareliu, bet ji jautriai reaguos į žuvies kibimą. Keičiamos viršūnėlės graduojamos kas 15 gramų.

Dugninių meškerykočiai su keičiamomis viršūnėlėmis skirstomi į tris grupes: winkel-picker, quiver, leger.

Winkel-picker esti trijų ilgių: 2,4 m ilgio meškerykočiai skirti gaudyti netoli kranto; 2,7 m ilgio - iki 20 metrų nuo kranto; 3,0 m ilgio - iki 30 m nuo kranto. Paprastai jie komplektuojami su trimis viršūnėlėmis: labai liauna (1-3 g svareliams), liauna (3-6 g) ir vidutine (6-10 g). Šios grupės meškerykočių viršūnėlės jungiamos sudurtinai.

Quiver grupės meškerykočiai yra dviejų ilgių: 2,70 m ilgio skirtas gaudyti stovinčiame ar lėtai tekančiame vandenyje iki 30 m nuo kranto; 3 m ilgio meškerykočiai skirti gaudyti iki 40 m nuo kranto. Šių meškerykočių viršūnėlės nekeičiamos.

Leger grupės meškerykočiai gaminami dviejų ilgių - 3 ir 3,3 m, ir skirti žūklei upėse iki 50 m nuo kranto, naudojant 30 g svarelius. Šių meškerykočių viršūnėlės su meškerykočiu jungiamos sriegine jungtimi, tad galima labai greitai keisti ir parinkti tinkamiausią. Prie šių meškerykočių gaminamos trijų ilgių ir lankstumo viršūnėlės. Trumpa viršūnėlė yra 24 cm ilgio ir 14,17-28,35 g metamosios galios; vidutinio ilgio viršūnėlės yra 24-30 cm ilgio ir 28,35-56,70 g metamosios galios; ilgosios viršūnėlės esti 28-32 cm ilgio ir 85,05-113,40 g metamosios galios. Tokia keista svorio gradacija dėl to, jog anglai jų metamąją galią matuoja uncijomis (1 uncija - 28,35 gramo). Mūsų stovinčiuose ir tekančiuose vandenyse karšius patogiausia gaudyti 3,50 m ilgio meškerykočiais su 40-60 gramų metamosios galios viršūnėlėmis. Valas pasirenkamas pagal galimų žuvų dydį, tik nereikia persistengti stiprumo pusėn - užteks 2-3 kg svorį išlaikančio ir truputį plonesnio pavadėlio. Ritę geriau pasirinkti lengvesnę su jautriu prasukos mechanizmu. Vieni karšių gaudytojai pavadėlius, svarelius ar šėryklėles sujungia įvairiais suktukais, segtukais, plastikiniais vamzdeliais, apsaugančiais valą nuo trinties į dugną ir nuo susipainiojimo, kiti - mazgais suriša visas dugninės detales teigdami, kad visi aksesuarai mažina meškerės jautrumą, dažniau užkliūva.

Taip plačiai šiuos meškerykočius aprašiau todėl, kad jie vis labiau populiarėja tarp mūsų meškeriojų, jais galima gaudyti visas kitas žuvis.

Paprasčiausias dugninės valas stovinčiame vandenyje ruošiamas nesudėtingai: prie pagrindinio valo keturgubų mazgu rišamas (bet nejungiamas "kilpa kilpon") 80 cm ilgio pavadėlis. Toks ilgas pavadėlis su masalu ant dugno leisis labai natūraliai ir greičiau, ypač vasarą, sugundys didžiuosius karšius. Kabliukai, priklausomai nuo masalo dydžio, gali būti nuo 8 iki 18 numerio ir net mažesni, jei ant jų kabinami trūkiai, musės lervos ar lėliukės. Svarelis, o dar geriau - šėryklėlė, rišama prie pagrindinio valo 20-30 cm nuo pavadėlio mazgo. Vėlyvą rudenį ir žiemą,

jei vandens telkiniai neužšalę, karšiai esti vangesni ir noriau ima ant dugno gulintį nejudantį masalą. Kad jis mažiau judėtų, ant pavadėlio pravartu užspausti nedidelį šratelį. Gaudant iš valčių arba neplačiose, lėtai tekančiose karšinėse upėse (pavyzdžiui, Nevėžyje), ant dugninės valo geriau uždėti patį mažiausią svarelį ir liauniausią viršūnėlę. Jauką tokiu atveju geriau berti ranka, nenaudoti jokių šėryklėlių - karšiai drąsiau griebis masalą. Medžiojant karšius dugninėmis su šėryklėlėmis, labai svarbu išmokti taikliai mėtyti. Mat jaukinant tik šėryklėlėse esančiu jauku, kaskart vis kiton vieton krentanti ji išblaško karšius, ir masalas gali ilgokai gulėti ten, kur karšių nėra. Kad masalas kiekvieną kartą atsidurtų kur reikia, priešingame krante įsidėmėkite aiškų orientyrą ir šviesdami masalą taikykite į jį. Tai bus metimo kryptis. Nuotolį ryškiu flomasteriu galima pažymėti ant valo. Užmetant dugninę sekamas slenkantis nuo būgnelio valas ir pasirodžius atžymai sustabdomas pirštu. Neįgudusiam iš pradžių ne viskas gerai sekasi, tad geriau numesti šėryklėlę truputį toliau ir tik po to pritraukti prie atžymos. Galima atstumą nustatyti uždėjus ant būgnelio guminį žiedelį arba užkabinus valą už būgnelio nago. Tačiau toks fiksavimas tinka mokantiems labai tiksliai mėtyti, nes neįgudusiam metant per stipriai, užfiksuotas valas timplteli, ir masalas gali atšokti kelis metrus atgal. Jei žūklavietė gili, negalima sulaikyti valo, kai šėryklėlė paliečia vandens paviršius - ji grims puslankiu berdama jauką kur kas arčiau nei reikia. Elgtis reikia kaip ir gaudant spinningu: nestabdyti nei pirštu, nei užlenkti lankelio - valas turi laisvai slinkti nuo būgnelio. Gaudant upėse su stiproka srove, nedera mesti tiesiai į kitą krantą, nes srovė vis vien nuneš pasroviui, dugninė turi nukristi ten, kur prie jauko laikosi žuvis - pasroviui. Kadangi upėje dugninės valas esti nukreiptas pasroviui, meškerykotis irgi laikomas ta pačia kryptimi, o pakertama mostu prieš srovę. Kad ir kaip stengtumės, dugninės valas nuo šėryklėlės (svarelio) iki meškerykočio galo vis vien išsilenkia lanku ir pakirsti reikia stipresniu mostu. Dar geriau, jei upėje gaudantis meškerytojas sėdi veidu pasroviui, o meškerykotį laiko lygiagrečiai su krantu - pakertant nereikės įveikti srovės pasipriešinimo, nes valas pjaus vandenį ir kabliukas gerai įsmigs. Kad taip laikant meškerykotį būtų lengviau pastebėti kibimą, valas turi būti įtemptas, o meškerykotis laikomas rankoje arba ant tvarkingų atramėlių. Nuo seno karšiai gaudomi jaukinant, nes jie laikosi tuntais ir noriai plaukia ten, kur randa maisto, greitai pripranta prie siūlomo jauko. Pakrančių gyventojai dažniausiai juos jaukina šutintais kviečiais, žirniais, kruopomis, bulvėmis ir net varške, ant kabliuko kabindami tai, kas yra jauke. Tačiau populiariausias masalas - keli raudoni besirangantys sliekai. Pastaruoju metu labai daug meškerytojų upėse ir ežeruose karšius gauda įvairiai paruoštais makaronais, jais ir jaukina. Makaronai dažniausiai kabinami gaudant dugninėmis, grūdai ir kruopos - plūdinėmis. Daug karšių gaudytojų juos vilioja tik pagal savo receptus paruoštų blynų gabaliukais. Nemuno žemupio dugnininkai kitokio masalo kaip sliekas nepripažįsta, o Nemuno aukštupio - noriau kabina makaroną ar blyno gabaliuką. Neryje karšiai išrankesni, tad meškerytojai juos gundo kone visais žinomais masalais - nuo slieko iki mažų dėliukių. Man Neryje daugiausia karšių pavykdavo sugauti ant kabliuko užkabinus kelis kviečio grūdus ar žirni. Pastaruoju metu karšiai neatsisako konservuotų ar šutintų kukurūzų, nors anksčiau jų ir nebuvo ragavę. Šis "pomėgis" dar kartą įrodo, kad karšius ir kitas karpines žuvis galima pripratinti prie jaukų, nebūdingų tam kraštui. Suprantama, kad jų reikia pridėti ir į jauką. Bene dažniausiai meškerytojai, atėję prie vandens, pažeria kelias saužas šutintų grūdų ar makaronų ir užmeta meškere. Toks jaukinimas tinka nebent gaudant ežere iš valtys. Kad ir koks būtų jaukas, jį reikia naudoti tikslingai, siekiant suvilioti karšius į vieną vietą, patogią gaudyti plūdine ar dugnine. Todėl netinka platūs tarsi sėjėjo mostai - jauką reikia sukcentruoti vienoje vietoje, suklijuoti į jį taip, kad pradėtų irti nukritę ant dugno ir savo kvapais viliotų žuvis. Nebūtina pasikliauti vien pirktiniais firminiais

jaukais. Šutintus kviečius, kukurūzus, žirnius į gniužulus galima suklijuoti avižiniais miltais, pridėjus maltų džiūvėsių ir kvietinių sėlenų. Upėse jaukinant, juos galima suklijuoti ir paprastu moliu, primaišius smėlio, kad būtų biresnis. Vienaip ar kitaip paruoštus jauko gniužulus reikia sumesti kuo tiksliau į tą pačią vietą. Nemune, Kuršių mariose, Kauno mariose, kai kuriuose ežeruose bei tvenkiniuose yra labai daug dreisenų, kuriomis noriai maitinasi karšiai ir kitos žuvys. Grūstos dreisenos - labai geras priedas prie karšių jauko. Galima jų "mėsą" kabinti ir ant kabliuko, tik užmesti reikia labai atsargiai, nes silpnai laikosi. Darant jauko gniužulus su grūstomis dreisenomis, reikia užsimauti storas pirštines, nes moliuskų kiautų lūženos labai aštrios ir galima susižaloti rankas. Nemune, kur karšiai rankioja dreisenas netoli kranto, vietiniai meškeriotojai gana išradingai juos jaukina - įsi-brenda vandenin iki kaklo ir guminiais batais apautomis kojomis tiesiog sutraiško dreisenų kolonijas ant dugno ir toje vietoje gauda. Tai, kaip sakoma, "ūkiškas" karšių jaukinimas, bet gana efektyvus gaudant didžiausias "lopetas", kada ant kabliuko kabinami kviečiai, žirniai ar kukurūzai, juolab kad tokio masalo nenugnaibo aukšlės.

Žinia, lengviausia jauką išsirinkti parduotuvėse - jų lentynos lūžta nuo "kremkusių", "gutkevičių", "sensasų", "van eidenu" ir net "a la Korsakas". Tačiau jų kainos verčia pasikrapštyti pakaušį ir pamąstyti, kas geriau: firminiai jaukai ar makaronai? Sąmoningai nepateikiu ilgo firminių jaukų sąrašo, nes kas populiari šiame, po metų ar dvejų bus užmiršta ir negaminama, juolab kad ir be jų galima išsiversti. Beveik kiekvienoje maisto produktų parduotuvėje galite nusipirkti pagrindinių būsimųjų jauko sudedamųjų dalių: miežinių ir kvietinių kruopų, avižinių dribsnių. Pravers keli pakeliai kukurūzų kruopų ar miltų, kvietinių sėlenų, sėmenų, saulėgrąžų ar sojų išspaudų. Šie priedai nebrangūs, bet gerai vilioja karšius, ypač saulėgrąžų išspaudos. Namuose visad rasite kelias riekes sudžiūvusios duonos ar batono (tik neimkite supelijusių), juos sumalkite mėsmale. Vėliau jau visad padžiovinkite kelias riekes batono, nes tai labai geras priedas jaukui. Reikia turėti šiek tiek kiaušinių, pieno miltų, nes šie priedai taip pat tinka karšių jaukui. Plačiašoniai - labai dideli saldumynų mėgėjai, tad jauką dera pasaldinti cukrumi, o dar geriau - melasa, nes ji ne tik pasaldina, bet ir klįjuoja jauką. O kvapiųjų priedų: anyžiaus, vanilės, karamelės, kalendros ir kitų, dėkite labai atsargiai, kelis kartus išbandę. Jaukinant stiprioje srovėje į jauką reikia pridėti smėlio, molio ar žvyro - jis greičiau pasieks dugną. Turėdami minėtas sudedamąsias dalis, nesunkiai pasidarysite visai neblogų jaukų, tik nepersistenkite ir nepridėkite tiek kvapiųjų medžiagų, kad net nosį riestų - žuvų uoslė jautresnė už žmogaus ir pernelyg aštrūs kvapai jas baugina.

Ričardas Adamonis

"Karpių ir karšių žūklė"